

Aquesta és una de les òperes més populars del segle XIX a Europa. Ho va ser per dos motius: la bellesa de les seves melodies i la connexió amb la sensibilitat romàntica del moment. Així, entenem que el títol que comentem va ser un dels més representats a Girona, fonamentalment a la segona meitat del segle XIX. Generalment s'ha ofert en la versió italiana que, poc després de l'estrena francesa, va promoure el mateix compositor. Els experts, però solen dir que la versió francesa és superior donat que els text s'adiu millor amb una música que es va compondre (de vegades, reaprofitat) sobre versets francesos.

Forces dificultats i incidències va haver de superar Donizetti per tal d'estrenar *La favorite* a París, a l'Òpera de París (l'oficial Acadèmia Reial de Música) un 2-XII-1840. El llibret fou d'A. Royer i G. Vâez.

Una de les particularitats de l'obra és que la protagonista femenina, **Leonora**, és assumit per una mezzosoprano

(es va decidir per tal que la pogués interpretar la diva del moment a França, Rosine Stolz). El personatge masculí, **Fernand** (tenor) té un rol molt apte per al lluïment, però amb molta exigència: l'obra va convertir-se en una òpera de prestigi per als tenors donat que va ser una de les primeres que requerien fer un *do de pit*. L'altre paper que permet moments destacats és el del baríton que encarni al pol que falta del triangle amorós: el rei **Alfons XI** de Castella.

La proximitat a la sensibilitat romàntica de mitjans segle XIX fa que avui en dia l'**argument** resulti una mica allunyat de la mentalitat contemporània. *La Favorite* ens parla de l'aventura d'un frare, Fernand, que s'enamora d'una desconeguda, Leonora. Ella no gosa dir-li que també és l'amant del rei ("*la maitresse du roi*" o "*la favorita del re*") i donat el seu estigma acaba recomanat a Fernando que marxi, cosa que ell acata, de moment, per a fer fortuna a la

guerra. Mentrestant Alfons XI diu que vol repudiar l'esposa però no s'atreveix i Leonora acaba declarant al monarca que té un amant. El rei accedirà a un immediat casament dels dos enamorats. L'avís previ al matrimoni que Leonora envia al seu estimat, confessant que ella havia estat amant reial, no arriba a destí. Per això, quan, acabat de maridar Fernand s'assabenta que la seva esposa ha estat "*la maitresse du roi*" (o "*la favorita del re*" en italià) se sent ultratjat i retorna al monestir que abandonà per amor. Ella, al cap d'un temps, en greu estat de deteriorament degut al seu patiment, acut a acomiadar-se del seu estimat i demanar-li perdó. Ell s'apiada de la malaurada, però les coses s'han de fer en el seu moment ...

FRAGMENTS DE LA FAVORITE

Posem aquí uns enllaços a alguns dels moments interessants de l'òpera, en la **VERSIÓ FRANCESA**.

- DUET. **Mon idole! ... Que moi je t'oublie!** (Leonore i Fernand. Al 1r acte, esc. 5). Dolora Zajick i Josep Bros al Liceu el 2002, amb sotstitulat en català (7' 29") [▶](#)
- ÀRIA. **Leonor viens ... Leonor! Mon amour brave** (Alfonso. Al 2n acte, esc. 2). Ludovic Tézier (6'03") [▶](#)
- ÀRIA. **Pour tant d'amour** (Alfonso. Al 3r acte, esc. 4). Elina Garanca (3' 47") [▶](#)
- ÀRIA, cabaleta. **Mon châtime descend du ciel** (Leonora. 3r acte, esc.4). Dolora Zajick al Liceu el 2002 (3'14") [▶](#)
- ÀRIA. **La maîtrise du roi! ... Ange si pur** (Fernand. Al 4 acte, esc. 3). Per Juan Diego Flórez en concert (6'00") [▶](#)
- DUET. **Va-t'en d'ici!** (Fernand i Leonora. Al IV acte, esc. 6). Per Josep Bros i Doora Zajick, al Liceu, el 2002 (5'59") [▶](#)